

právo na zrušení spoluvlastnictví soudní dražbou. Ale tato judikatura se neujala, neboť v pozdějších rozhodnutích čís. 8556 a 9290 sb. n. s. vysloveny jsou zásady v souzeném případě hájené. V rozhodnutí čís. 9290 se také odkazuje na rozhodnutí čís. 8556 a podotýká se k rozhodnutím čís. 5165 a 7391, že názor tam hájený není ustálen. Ve smyslu nynějšího rozhodnutí jest celá řada rozhodnutí novějších a neuveřejněných (ná př. R II 244/27, Rv I 900/27, Rv II 88/28, Rv II 137/29 a Rv I 1767/29), takže tuto judikaturu jest pokládati již za ustálenou.

Čís. 10388.

Okolnost, že nemanželské dítě bylo s to, by se samo vyživovalo, nevylučuje, by vyživovací povinnost otcova opět neobživla, stalo-li by se dítě napotom neschopným k výdělečné činnosti. Nestačí však, že dítě jest přechodně bez místa.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1930, R I 876/30).

Nemanželský otec platil vyživovací příspěvky na syna až do jeho osmnáctého roku, kdy se nemanželský syn vyučil cukrářství. Návrhu poručníka, by nemanželský otec byl i nadále přidržen platiti vyživovací příspěvky, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Zaopatření dítěte jest rozuměti tak, by nemanželskému dítěti bylo umožněno, by si samo vydělávalo chléb. Vyživovací povinnost končí, právě tak jako u manželských dětí, jakmile se může nemanželské dítě samo vyživovati. Způsobilst se vyživovati jest posuzovati relativně, t. j. podle poměrů dítěte a nemanželského otce povinného výživou. Nezletilec jest 18 roků stár, vyučil se cukrářskému řemeslu a jest zdrav a schopen výdělku. Tento stav odpovídá hranici vyživovací povinnosti nemanželského otce. Rozlišování mezi možností výdělku a způsobilst k samostatné výživě, jak rozlišuje poručník, není směrodatné, ježto se platební povinnost otcova nevztahuje i na pojištění proti přechodné nezaměstnanosti. Otec učinil tím, že platil výživné až do doby, kdy se syn vyučil cukrářství, vše, co nezletilec od něho, rolníka, může požadovati, tím spíše, an nemanželský otec jest ženat a má schůtralou a zadluženou usedlost.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

U dětí mimo manželství zrozených končí vyživovací povinnost (§ 166 obč. zák.) právě tak jako u dětí manželských (§ 141 obč. zák.), jakmile se děti mohou samy vyživovati. Nezletilec vyučil se cukrářství v říjnu 1929, byl již jako cukrářský pomocník opětovně zaměstnán, jest tedy schopen, by se sám vyživoval. Tím skončila vyživovací povinnost otcova. To ovšem nevylučuje, by tato vyživovací povinnost zase neobživla, kdyby se stal nezletilý neschopným k výdělečné činnosti, ale o to nejde v pro-

jednáváním případě, v němž výdělečná schopnost nezletilcova stále ještě trvá a může být uplatněna, jakmile se naskytne nezletilci místo. Živnostenský pomocník, jímž jest nezletilý, musí bráti už podle povahy svého zaměstnání v počet, že, změní-li místo, bude čas od času bez místa, musí být pamětliv takové přechodné nezaměstnanosti. Schvaluje tedy dovolací soud správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení a proto bezdůvodnému dovolacímu rekursu nevyhovuje.

Čís. 10389.

Pokud nelze odložit exekuci k vydobytí výživného manželských dětí proti otci.

Nárok dětí na výživné nemůže být zajištěn jistotou podle § 44, druhý odstavec ex. ř.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1930, R I 931/30).

Manželský otec navrhl, by byla odložena exekuce, vedená proti němu dětmi k vydobytí výživného. Soud první stolice odklad povolil, rekursní soud zamítl návrh na povolení odkladu. **Důvody:** Odklad exekuce jest povolit jen, hrozí-li tomu, kdo žádá za odklad, nebezpečí nenahraditelné nebo těžce napravitelné újmy (§ 44 ex. ř.). V případě, o němž jde, však nebezpečí takové dlužníku nehrozí. Jde o výživné na dvě nezletilé manželské dívky dlužníka, k němuž nejen podle § 141 obč. zák., nýbrž i podle soudního smíru ze dne 4. prosince 1927 a podle usnesení okresního soudu ze dne 28. února 1929 jest zavázán. Starší z dětí jest narozeno dne 3. února 1917, mladší dne 19. července 1920. Bude-li mít dlužníkova opoziční žaloba úspěch, bude si moci přeplacené výživné započítati na výživné, jež v budoucnosti musí platiti, a při dnešním věku dítek 10 a 13 let není obavy, že by tímto způsobem nedošel úhrady své pohledávky, poněvadž jeho vyživovací povinnost by dříve počínala, čímž by ovšem jeho nárok nezanikl. Škoda, kterou by děti mohly odkladem exekuce, i na vzdělání i na zdraví utrpěti, je jistě nenahraditelnější a pracnější, než škoda, která by snad mohla vzniknouti jich otci a byla by jen škodou hmotnou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 44 první odstavec ex. ř. nesmí být odklad exekuce povolen, může-li být exekuce dále vedena bez nebezpečení majetkové újmy nenahraditelné nebo těžce napravitelné pro toho, kdo žádá za odklad. Jest však uvážiti, že jde podle exekučního titulu o výživné, jehož se má dostati vymáhajícím věřitelkám podle § 141 obč. zák. Jde o úhradu životních potřeb vymáhajících věřitelek s tím i o možnost jejich fysické existence a proto o více, než jen o zájem majetkový. Nesejde na tom,